

IRODALOM FEKETÉN – FEHÉREN

Irodalmi és kulturális folyóirat

Pók András: Elszáradva

KAUERCSILLA MÁRIA ÍRÁSAI

A Vizuális Pedagógiai Műhely kiadványa – 2012/01. szám

Pók András: Egyedül

KAUER CSILLA MÁRIA BEMUTATKOZÁSA

Négy évtizede élek és remélem, legalább még ennyi hátravan. Kevés idő jut megélni egy emberöltő alatt mindent, amit egy kíváncsi természet szeretne. Persze, azért megpróbálom. Iskolai évek Szentendrén, Budakeszin, Gödöllőn, Gyöngyösön, Budapesten. Utazások Európában, Ázsiában és az ország városaiban. Banki, kötött munkahelyek után szellemi szabadfoglalkozás a magam által szabott kötöttségek szerint. Gyerekkori barátságok, ismeretségek, szerelmek. Család. Ez utóbbi kikötő az önmegvalósítás egy eleme és a lét értelme, hiszen egy gyerek, akiben én is benne vagyok, soha nem engedni elfeledni azt, aki az ő korában voltam. Mindig eszembe jut, ahogy a korszakait látom, hogy amikor anyyi voltam, mint Ő, hol laktunk, mit dolgoztak a szüleim, miből éltünk.

Nem bíráló, hanem inkább megértő, szemlélő és véleményt alkotó természet vagyok. Életfilozófiámban az Ember: érző lény, esendő, hibázik és nincs felruházva hatalommal arra, hogy számon kérjen, bíráljon és büntessen bármi módon is.

Az életet élni kell ahhoz, hogy mindig történjen valami, és mindenki a saját életét mozgatja, irányítja. Ha nem így tesszük, akkor elmegy mellettünk, értelmetlenül.

Pók András: Naplemente

Pók András: Barlang

KAUER CSILLA MÁRIA ÍRÁSAI

(A felnőtté válás évtizedei)

Van úgy...

Van úgy, hogy az ember ül otthon
egyedül, nézi a csöndben
a falat maga előtt
(nálam sárgásra van festve,
néha alakokat vélek felfedezni benne),
és azon tűnődik, vajon van-e értelme annak,
hogy másnap, ébredés után kikeljen az ágyból.

Ólomnehéz tagok,
emelni sem tudom a kezem,
a lábam zsibbadt, és nem érzékelem
magam körül a levegőt sem,
csak abból eszmélek rá,
hogy mégiscsak élhetek,
hogy egyenletesen emelkedik
és süllyed a mellkasom.

S aztán minden egyes újabb
levegővétel arról tanúskodik,
hogy cselekvésre - elvileg -
képes vagyok.
Valami lusta motozás
belül pedig visszafog a mozdulattól.

Aztán ismét megszólal a szundi,
ami tíz percre van beállítva,
és ismét a fejembe sikolt valaki
- megint csak belülről -,
hogymozdulj, *Lizi*,
mert kezdődik egy nap.

Egy másik nap.
Korán reggel bevillan valami,
hogyki vagyok, mi vagyok,
mit csinálok, mit kell
felelősségteljesen és
kötelességtudatból végrehajtanom.
Önkéntelenül indul a kezem a telefon felé,
lenyom egy gombot, fordulok,
nyújtózom, és felülök.
Két kezembe fogom
a fejem a fájdalomtól,
hogya mozdulatsort
be kell fejeznem,
és már az egyik lábam lent van
a parkettán, aztán a másik is.
A fürdőszoba két lépés,
aztán a vizet lassan engedem meg,
hogylangyos legyen,
megmosom az arcom,
a tükörben halványan látom csak magam.
Megállapítom egy apró
villanásnyi pillanatra,
hogyez a nap is szörnyű.
Aztán már nem is gondolok semmit,
automatikusan, mint egy jól megírt
operációs rendszer, felépítem önmagam.

A koffeinmentes kávé illata,
a cigaretta zamata a számban
és az ébredés hangjai a kertben.
A fürdés, de gyakrabban a zuhany,
a testápolás és az öltözködés.
Mindez negyedóra.

Sorra nyílnak a rendszerek az agyamban,
az első tárgyalás anyagai,
az ebéd anyámmal,
a délutáni meeting pontjai,
egy prezentáció este,
hazafelé bevásárlás,
valamikor közben ennem is kellene,
hogy ne fagyjon le a mindennapi program.

Este ismét otthon,
ismét üres aggyal,
fáradtan, fájdalommal.
Aztán végre elnyúlok az ágyon,
a puha, virágillatos takaró alatt,
a sima érintésű pamut lepedőn,
és arra gondolok,
hogy egész nap ezt a pillanatot vártam,
tudat alatt.

Remélem, mindezt senki nem vette észre,
sem az ügyfél a tárgyaláson,
sem az anyám az ebéd közben,
sem az előadáson a hallgatók,
és ha a boltos észre is vette,
kit érdekel,
vagy ha anyám is,
mindegy.

S akkor már elalszom.
Jön az éjszaka, az álom.
Amivel napközben nem foglalkozom.
Amire ébren nem gondolok.
Akire nappal nem akarok emlékezni sem.

Ezek uralják a nyugalmamat,
amikor a fáradságos munkanap után
pihennem kellene, nem érezve,
nem gondolkodva, csak egyenletesen,
lassan lélegezve-aludva.
Mégsem így van.
A lelkem, ami nem uralhat engem,
éjjel visszaüt, és álnokul hátba támad.

Reggel.
Kezdődik előlről a küzdelem.
S hogy minek a harca is ez?
Az éjszaka és a nappal
vagy az agyam és a lelkem harca?
Mindegy, hogy hívom, vagy hogy
milyen metaforát gondolok is bele,
ugyanolyan minden egyes nap.
Ugyanolyan nehéz.

Egy széplelkű ismeretlennek

Voltál szegény és voltál katona.
Vertél embert, öltél,
Gyilkosként büntettek, ítékeztek,
És bilincsbe vertek, hogy bűnhődjél.

Vert a sors, a hited a rosszban,
És a magadba zárt Istened.
Szörnyként kezeled, hiszen ő
Is csak így tud elbánni veled.

Így fogsz élni, nyomorultul,
Magadba zárva démonoddal,
Sajnos, hosszú ideig még,
Sokáig, mert erősnek születted.

Így fogsz élni, szép lelkeddel
Szegényen és katonaként.
Minden reggel felébredve,
Csatasorba állva, küzdelemben.

Voltam szegény s „katona” én is.
És én voltam, akit vertek.
Ezért ölni tudtam volna.
Sajnálom, hogy soha nem tettem meg.

A megtöltött, fejemhez tartott
Fegyver nekem sem sült el.
Mert így rendelte valami,
Tudod, ott fent, az a Senki.

Ne vigasztaljanak engem mások,
Hogy milyen szép a ragyogó nap,
Ami ha túl meleg, megfulladok
Tőle, miközben égeti a bőrömet.

S ezért én sem vigasztallak.
Nem ugyanoda születünk,
Mégis mondhatom Neked és magamnak:

Te is egyedül vagy, én is és
Még anyyan.
Sokan mások:
Nem megértve, magányosan,
Függetlenül, szárnyakkal a ketreceinkben.

S nem érdekelhet bennünket mindez,
Mert nem szerethetünk magunkon kívül,
Csakis önzőn, legbelül, mert nem fáj az,
Ha önmagunkat korbácsoljuk. Jogunkban áll.

Akár Isten, akár Ember,
ha az nem Én vagyok
Nem üthet, és kínozhat
Büntetlenül engem.

Az élet

A körhinta, amire olyan jó felülni,
És utána émelyítő a földre szállás.
Anya biztos karjai közt ülni
Egy mosolyért, ami kicsit hálás.
A diófa növekedését látni
És ahogy letörik egy-egy ága.
Néha a kertben füvet nyírni,
Ha az embernek nincs munkája.
Felébredni napos reggelen,
s azt várni, hogy ismét este legyen.
Aztán nézni a napot, ahogy eltakarja a hold,
Látni egy üstököst, ami több évre volt.
Figyelni a másikat, boldog-e
És hogy kellünk-e még.

És mikor lesz az, amikor ezt mind
Feladnánk a semmiért.
Mert azt gondoljuk a másik oldalon
Csak az üresség, némaság vár,
S aztán néha meg azt, hogy ez az
Élet milyen csekély és megvetni való.
S akkor vágyunk a másik felét látni,
Ami - tudjuk - nem ilyen.
Honnan tudjuk? Lehet, hogy az is
Ugyanez a körhinta, aztán a földre szállás.
Jaj, kiáltunk fel, csak ezt ne, ne, ne!
Kérlek, Isten, az a másik legyen a semmise!

A semmibe

Zuhan, egyenesen a földbe.
Várom, hogyan csapódik be,
hogyan szívódik fel hirtelen halála,
és tűnik el a szépsége a semmibe.

S az utolsó pillanatban életre kel,
kiereszti szárnyát, s úrolva a véget,
az égnek tart magasba szállva,
kecsesen mozogva a széllal.

Én is ilyen madár vagyok.
Utam maga a légáram,
s ha szélcsend van sem pihenek,
keresek egy idegen fán helyet.
Aztán újra jön a vihar,
megyek, amerre ő akar.

Ha elfáradok, és lelkem üres,
zuhanok egyenest a földbe,
várom, hogyan csapódom majd be,
hogyan szippant be a halál,
tűnök el én is a semmibe.

Aztán valami belső erő felemel,
és szárnyalok tovább és tovább,
kezdem előlről a mindig mást...

és zuhanás egyenest a fölbe,
s látom hogyan csapódom majd be,
hogyan szívódik fel vörösen,
s tűnik el a lelkem a semmibe.

Mikor...

Mikor lángoló tűzesőt szór rád a jég,
Mikor a zúgó csönd az agyat tépi szét,
Mikor hiszed már, hogy szíved szeret és ép,
Akkor tudod, hogy ez az álca hazug kép.

Mikor erősnek érzed magad,
Mikor valóságnak tűnik minden szavad,
S hiszed, hogy az, ami győzhet, az akarat,
Akkor a szenvedélytől lüktet az agyad.

Mikor az örült szív a húnek hűtelen,
Mikor a perzselő ölelés hitetlen,
Mikor haldoklik egy érett, égő érzelem,
Akkor más csókjától lesz vak az értelem.

Mikor nappal nem tapogatózva lépkedsz,
Mikor a felépített jövő majd szép lesz,
Mikor meztelen lelkedre tisztán nézhetsz,
Akkor eszmélsz rá, mennyire nagyon tévedsz.

Az utolsó pillanat

Mindjárt eljön, és meg kell adnod neki önmagad. Fekszel az ágyon, és már kívülről látod a testedet. Tárgyilagosabban ítéled meg a világot, a környezetet és magadat is.

De undorítóak ezek a fehér szagú falak!

A nejlon függöny a mosdó előtt penészfoltokkal tarkított, akár egy térkép, ami csak a halálba mutatja az utat. Sok-sok hajszálér, amit a lefolyt vízcseppek hagytak rajta, és mindegyik egy végtelen út, és ezek az utak egyetlen helyre vezetnek. Oda, ahova senki sem siet, mégis mind ott találkozunk. Erről eszedbe jut az az út is, amit végigjártál. Kijelölték, ezen kell végigmenned. Nem kellett volna, vagy mégis jó volt így? Hol van a magabiztosság, ami végigkísért? Azt is megette az a fene rák.

Aztán a mosdó, öreg, persze tiszta, hiszen itt minden fertőtlenített. A gurulós ágy a rácsokkal. Kellenek a rácsok, hiszen így nem lehet leesni a betegség eme „melegágyáról” - „Hát, hiszen egy hirtelen mozdulat?! - mondta a doktor is. Milyen mozdulat? Örökké valóságnak tűnik, mikor utoljára akárcsak a kezed is felemelted. Ez a tehetetlenség a legrosszabb. Nem akarsz enni, mert nem tudsz nyelni, de megpróbálják kanállal az etetést. Úgy, ahogy etetted a gyerekeidet csecsemőként. Nem vagy képes kiköpni sem, mert nem kell, de... már nem vagy képes köpni sem. Így most táplálnak a csövek, ami alatt a bőr állandóan viszket. Megvakarni nem tudod. Mondani sem tudod, hogy valaki tegyen valamit, mert hang nem jön többet ki a testedből. Nem érdemes ilyenkor ezekre gondolatot pazarolni. A fájdalom úgyszintén minden mást elnyom. Csak ez a kábulat ne lenne. Legalább láss, még homályosan is, de még láss... Egy kis fényt.

Végre valami otthoni, a rézfogason a köntösöd, na és az ágynál a jó meleg papucsod. A köntös is már milyen régi. A lányodtól kaptad. Milyen jól emlékszel arra a karácsonyra. Akkora nagy fátok régen volt már, fél napig tartott, amíg hárman feldíszítettétek. A legszívesebben mégis a gyerekek mosolya kísér. Édes unokáid... Fel nőttek. Jóra való. Bár a fiadról mondhatnád ezt. Igen érdekes, hogy az unokáidról a felnőtt és tini képei maradtak meg a fejedben, a gyerekeidről pedig azoknak az emlékeknek a képei, amikor kicsik voltak. Az ígéretes, kicsi gyerekeid. Náruk huncutabb és szebb gyerekek az egész utcában nem voltak.

A papucsod?... Abban az a jó, hogy meleg. Itt hideg van, mindig fázol. Persze, azt mondják, hogy a legmagasabb fokozaton áll a fűtőtest. Mondhatják, ellenőrizni úgysem tudod, és csak fázol. Tehát csak úgy mondják. Neked már nem számít. Pedig fáztál már eleget. Azok a háborús évek semmi másról nem szóltak. Csak a hidegről és a kevés éleletről.

Ez a szekrény viszont a szemétre való. A fiókját nem lehet használni, és az egyik lába is csálé. Roskadásig megtömve, tea, keksz, a reggeli sajt és párizsi. Kánaán. Kihozzák, pedig tudják, hogy nem eszel, de így kioszthatják másnak, vagy hazaviszik a nővérek vacsorának. Őket sem fizetik túl. A táplálkozással igen kevés gondod van, egy cső itt, egy másik meg ott. Aztán, ahogy kapod, már mehet is. Mit mivé transzformálsz, nem tudod. Ez a vegetatív állapot. A legrosszabb az, hogy az agy ép és mozog, jár és forog, és nem mondhatod el, mit gondolsz, hiszen már rég beszélni sem tudsz. Talán ez az utolsó próba, hogy állod-e a sarat némi értelemmel egy halódó testben.

És ez a test azon az ágyon, szinte elveszik. Vékony, néhol ráncos, meggyötört vonásokkal ellepett öregasszony-arc. A takaró alatt egy lapos test rajzolata, amiről Jézus leple jut eszedbe. A szem? Vajon a szem mennyire fénylik? Mit akar látni, ha kinyitja, vagy kit? Biztos nem a kívülről elemző szellemét. Mi is, ki is az utolsó gondolat? Minek, kinek a képével a lelkedben hagyod itt a világot, hogy távozz az ismeretlenbe? Micsoda fellengzős szavak.

Ez a kép csak az ő képe lehet, az ő mindig ápolt arca, puha, selymes, szőkés haja, mindig csillogó tekintete, lágy és bársonyos szája és keze és szívében az irántam érzett szerelme.

Úgy képzeled csak el, mint egy látomást.

Fekszel csendesesen, s ő bejön az ajtón a betegszobába. Szemében fiatal erő, tartása kissé görbe, mégis jól fest, mert öltönyben jött, kék inget vett fel hozzá, mert tudja, az a kedvenced. Sárga rózsza a kezében, mert azt az egy vágott virágot kedveled. Picit felülsz, hogy lássa az új ruhádat, amelyből cinkosan kivillan a vállad. Ráteszi finom kezét, és visszatol kedvesen - „Ne mozogj, hiszen beteg vagy, kedvesem!” - Hallgatsz rá, ahogy ritkán szoktál, és elégedett vagy. Elérted, hogy hozzád érjen. Hálás az engedelmességedért. Leül melléd, óvatosan, hogy ne zavarja meg nyugalmodat a mozdulat. Lassan, félve kinyújtja dolgos, érdes kezét, és mosolyogva megfogja a tiedet. Nézitek egymást, hosszan, szerelmesen, úgy, mint akik először látják életükben a másikat, és mégis úgy, mint akik utoljára is. Kinézitek egymás szeméből az együtt töltött éveket, s nincsen benne semmi rossz, csak a boldogság marad meg nektek, és ehhez elég az, hogy ott van, és érzed, ahogy összekapaszkodik a kezetek. Nem kell ilyenkor egy szó sem, csak hogy ott legyen, és érezzed a melegét, amit senki más nem tud megadni.

A látomás elhomályosul. Vizes a nyakad. Folynak le könnyeid. Közbelép a tudat is, hiszen ez csak egy látomás, és ő már nem tud jönni. Nem jöhet. Ez az utolsó pillanat? Akarom a látomásodat.

Aztán behunyod a szemed, bár nehéz elszakadni a tekintettől, amely így tud nézni, de erősebb a test gyöngesége. Ekkor érzed, hogy a párnádra hajtja - apró sóhajt hallatva - a fejét, átöleli jobb kezével a vállad. Halkan súgja, *ne hagyj el*, és mondod, hogy nem teszed, de már nem teheted, pedig annyi mindent mondanál még neki, s nem tudod már felemelni a kezed, pedig szeretnéd magadhoz szorítani, még egyszer. Felemelkedik a tested és a lelked, mintha bűvész emelné a bűverejével. Csak fel és fel és felfelé. Súlyja sincsen. Ismét kívülről látod a környezeted. Ott van a mosdó, az anyád mosolya, a térkép a függönyön, a húgod mosolya, a köntösöd, a gyerekeid mosolya, a szekrény, a férjed mosolya, a

rácsos ág. És a fiatal önmagadat átölelő férfi. Nincs visszaút, nincs tovább. Egy visszapillantás. Így olyan, mintha nem is lenne semmi, amit itt hagysz.

Csak a fehér szagú falak, a mosdó, a térkép-függöny, a köntös, a papucs, a szekrény, a rácsos ág.

Egy test.

És a nyugalom.

És csak te, aki fekszel a halálos ágyadon.

Haikusan laikusan

szeretni
szende szerelemmel
szűzi szívet

szeretni
száz széppel szeretőm
szerettemet

emberséges
ember egyedülállóan
egyedi

embertelenségünk
természetesen
emberi

vágyak eszmék
olvadnak
a reménybe

reménységünk
vágyódik
igaz eszmékbe

hajthatatlan tenger
nő hull terül
vegyül

az elegy
nem keveredik
emberül

hangtalan
léptek
szisszennek

neszezésük
vége
csendes lett

Beszélő halott

még nem por és hamu vagyunk
még élni tenni kell és akarunk

tudom nem sziget ez egy temető
ennyit adott lakhelyül a teremtő
testem a földből ki-beszállna
lelkem megszállottként körbejárna
a foszlott hús nem mozdul
a csont súlya lehúzza
egy harang kong-kondul
a hangja köt örök-gúzsba

s honnan jön a gondolat?
tudatom bolyong tudatlanul

Pók András: Elsüllyedve

Pók András: Magányos csónak

(Halhatatlanságra ítélve)

Fáj

Fáj, amikor nem vagy velem,
s kezed nem fogja a kezem.
Kinyújtom, és nincsen sehol,
s akkor fáj belül, valahol.

Fáj, ha nem érinthet a szád,
és ha hiába várok rád,
mert üzened, hogy ma mégsem,
és akkor fáj mélyen, érzem.

Fáj, ha szomorú a szemed,
s hogy kevés a könnyem neked.
Miért mondjam ki még szóban?
Tudod, ez fáj a legjobban.

Fáj, de nem is baj, hadd fájjon,
legyél ezen a világon,
hogy itt lakhass a szívemen,
s így tudj fájni, te Szerелеm!

Felesleges a szó

Mikor szemeiben lángol értem,
és abban saját arcomat látom;

mikor egyedül őt nézem szépnek,
és égető érintését várom;

mikor szívünk is összedobban,
és a vágy a lelkemig belobban;

mikor számon vándorol a szája,
és fáj féltésének hiánya;

mikor összekócolja a hajam,
és a kéjtől zsibbad el a nyakam;

mikor beleszédülök váratlan,
és nem érthetem őt és önmagam;

mikor hallom és érzem, hogy neki most jó,
akkor feleslegessé válik minden szó.

Karnyújtásnyira tőlem

Hömpölygök a tömeggel,
siető lábak, kabátok között.
Álmos még a reggel,
uralkodunk a bambaság fölött.
Egymáson átesve villamosra szállunk,
sóhajjal, hogy nem ez volt a vágyunk.
Zötyögünk a fásult csendben,
s a gondokat a körút köve rázza,
de jó, hogy nem itt lakom Pesten,
mosolyom csak ezt magyarázza.

Nézem az embereket sorra,
minden arc más, mégis egyforma.
Ülnek, vagy kapaszkodva állnak,
átadják magukat a mélaságnak.

Egyik érdekes, van, aki meg szürke,
de mindenki a másiknak a tükre.
Kevesen beszélnek, többen csak legbelül,
és ilyenkor az *én* magával szembesül.

Ekkor a fejemben már csak te vagy
egyedül - a lényed - és egy gondolat:
karnyújtásnyira tőlem
vajon mikor leszel?
S erre a bizonytalan,
persze, sosem felel.

Gyűlölet

Benned, akiben él e Bűn,
s beléd szívódott ez Átok,
mitől nem tudsz szabadulni,
hiába harcolsz ellene,
élhet szívedben ezer jó,
ártatlanság, szeretet, ha
Bűn mégis sebzi lelkedet.

Szép vagy, okos és óriás,
hibátlan még így sem lehetsz,
mert ez ott van mélyen belül.
Felszívódott a véredben,
ott lüktet az ereidben,
zihál minden idegedben,
s visszafog a nagy félelem,
mi a rontásról ragadt rád.

Nem vakarhatod le magadról!
Hozzád tapadt,
mint pióca a bőrhöz.
Reád száradt,
mint a rozsdá a késre.
Lidércnyomásként csak kerget,
üldöz nappal és álmaidban,
szenvedsz, és mindez miért?

Benned él e Bűn, ez Átok,
s a kiutat mindhiába várod.
Légy maga a halhatatlan szeretet,
ha azt is túlnövi e véres érzés,
ez az akár ölni tudó Gyűlölet!

Vágyakozó test

Önző és édes, őszinte és tiszta vágy.
Összecsuclik a láb, remeg a kéz,
a szív és minden ideg.
A bőr gyengéd érintést inna magába,
az ajkak akaratlanul szétnyílnak.

Várnak...
Hiába várnak!

Nincs forró csók,
nincs vérpezsdítő ölelés.
Nem teljesülnek a vágyak.

Az ordítóan fájdalmas kín
nyúzza, tépi belülről a testet.

Feszíti a kitörni akaró energia.
Őrjítő üvöltésbe fulladna a torok,
ha nem lenne a lélek félénken büszke.

Tűrni kell, ezt súgja a hang:
nyugalom!

Ne, nem akarom!
Nem akarok tudni róluk!
Csípnek, rúgnak,
s kigúnyolnak a gondolatok.

Eltelt egy óra. Csend van.
Már lehült a test,
csak egy kicsit bizsereg.
Már nem zihál,
lemondóan piheg.

De talán holnap,
vagy holnapután kellhet.
Ez élteti őt,
a Vágyakozó Testet.

Ezért

Vágyat keltve nézel, és én remegek,
Félek attól, mi az, mi Veled lehetek,
És félek attól is, mi az, ami nélküled.
Nem tudom, értem-e, mi ez az örület?
Lépek feléd, bátorítva gyáva énem.
Lelked bezárva, elszédülök egészen.
Szerelmem bízik, remél.

Vagy talán mégsem?
Mit adhatok, hogy visszaadd a hitemet,
Hogy ne érezzem magam üresnek és semminek?
Mit vársz?
Mit tegyek, vagy mit ne?
És mi legyek?
Vajon elég-e neked, hogy így szeretek?
Hisz te vagy a mindig minden,
És a semmi soha,
A szívemhez oly édes,
De gyakrabban mostoha.
A vágyaimnak szép és sohasem elég.
Ez van, hát mást hogy szerethetnék?

Bársonyos és lány

Először csupa-csupa kék,
Aztán tetszik, csak mert szép,
Majd bársonyos és lány
S utána az égő vágy.

Az első érintés rég nem álom,
Mégis újra és újra várom,
Mert bársonyos és lány
És utána lánghoz tovább.

S nem hangzik el szó,
De remegsz tőle, mert jó,
Csak bársonyos és lány
És nincsen föld, ég és világ.

Valaki kopogtat a szívemen,
Hagyj már békén, te Szerelem!
Rettegve, mégis beengedem,
És magamat így máglyán égetem.

Illúzió

Egy savanyú csók volt az a pillanat,
Amikor a lelkedet éreztem az enyémben.
S egy savanyú csók volt az a villanás,
Amikor az enyém tied lett cserében.

Keserű valóság lett az a leheletnyi érintés,
Ami végigborzongatta a testemet,
S talán csak egy hazugság volt mindez,
Amiért minden éjjel vágyom a tiédet.

Álmaimban csendben pihenek karjaidban,
Biztonságban szunnyadva, lehetek gyenge,
Mert te ott vagy, erősen az éjszakámban,
S én vagyok a kedvesed, csak téged ölelve.

Fárasztó a küzdelem, amit az egyhangú,
Egyedül töltött, cél nélküli napok kívánnak.
S öreggé, beteggé teszik az álmokat,
Gazdag táptalajt adva a hiánynak.

Minden elmúlik. Talán ez is, és elfelejtem?
Nem akarom elengedni azt, ami ennyire jó nekem.
Keveset ad az élet, és azt is megszenvedem,
Ha illúzió is voltál, mégis ez így történt velem.

Elfogadom

Nekem nem kell
tőled több jó,
tartsd meg magadban,
ha ez fáj neked.
Nekem nem kell
tőled több szó,
mert némán
sokkal jobban értelek.
Nekem nem kell
a szépséged sem,
amennyi neked van,
van nekem is.
Nem kell az alázatod,
a hűséged,
hiszen az
a hazugságod is.
S nem kell a tiszteleted,
a becsülés,
mert a tetteid ütik
őket agyon.
Nem kell,
mert szeretlek,
sajnos, így is.
Nagyon.

Minden ember legenda

Mitől lesz a létnek vége?
A halál annyi, de annyiféle:

háborúban fegyver végez veled,
egy lövéstől a véred nyeled;

ha vízbe fulladsz, akkor is ez van,
kapálózol nyughatatlan,

s lehet a véged egy kötél,
egy lépés és a fölény,

ihatsz, ehetsz mérget,
ami lassan öl, de elhozza a véget,

de jöhet egy sebes vonat,
ami elé odavetted magad.

Senki nem hiszi, és nem tudja,
hogy egyszer jövő lesz a múltja,
pedig minden ember egy legenda.

Pók András: Grand Canyon

Pók András: Fényben

Rendszerváltó szerelem (regényrészlet)

Rohant, mint az örült, lüktetett minden idege és az erek az agyában. Csak arra tudott gondolni, hogy időben érjen oda... nem kapott levegőt, meg kellett állnia. Hirtelen leállt, és előre görnyedve zihált, levegőért kapkodott, homályosan látta, ahogy a könnyek a tornacipőjére csöppennek és körülötte a földre. Nem lehet igaz, az agya csak ennyit tudott magában egymás után már sokadszorra mormolni. Továbbmenni, adta a parancsot egy belső erő. Lépett egyet és még egyet. Nekiindult a kórház felé, már nincsen sok, látni vélte a nagy kaput. Maga körül tompán érzékelte, hogy emberek jönnek-mennek, őt nézik, és a távolból egy hangot is hallott, ami kérdezi, talán őt: *jól vagy, fiacskám?* Tudta, hogy a kapun be és jobbra, felfelé visz az intenzív osztályra egy hatalmas fákkal szegélyezett, szűkebb út. Amikor ő ebben a kórházban feküdt lábtöréssel, még autók is jártak erre. Ismét rohanni kezdett, ahogy messziről meglátta a földszinti, fehér bejáratot, ami nyitva állt, és őt hívta. Ott már csak egy jókora lépcsősor várt rá, hármásával szedte a fokokat - első emelet - második - harmadik. A billenő ajtót óvatosan nyitotta ki, egy ellenkező pólusú mágnes taszította a folyosótól. Szürke köves padló, fehérre meszelt falak, ajtók, nővérek. Elindult jobbra, egy nővérkeszerű nő ült egy széken. Felnézett rá, zavartan felállt, és várt. A zihálás miatt nem jött hang, ami megkérdezhette volna, merre menjen célja felé.

- Segíthetek? - kérdezte egy mély hang felé hajolva, ami kizökkentette őt a révületből.
- Ke...resem..., ide hívtak, hogy lásson...
- Értem, Szerdahelyi Ernához jött?!
- Emília.
- Igen. Üljön le ide - megfogta a nővér a karját, és egy fehér padhoz vezette. - Üljön le, várnia kell, amíg az orvos kijön. Ön a fia, ugye?

A kérdésre, csak egy bólintás volt a válasz, a lihegés mellett.

A nővérke lehajtott fejjel egy ajtó nyílásában tűnt el. Lehetett hallani valami puszogást és messzi hangokat.

Most, hogy leült és pihent, rájött, hogy ma nem evett, nem ivott még semmit, és most már rá is kéne gyűjtani. Jobbra nézett, végtelen folyosó, balra nézett kis beugró után végtelen folyosó. Nyílt az ajtó, felállt. Felé tartott a nővér egy orvossal. Magas, tekintélyt parancsoló körszakáll, szemüveg, ahogy egy orvoshoz illik.

- Jöjjön, fiam, beszéljünk a szobámban. - Azzal, nem várva meg a reakciót, már ment is tovább.

Az orvost követte a nővér, és a fiú is elindult tétován.

Egy ajtóhoz érve utat engedtek neki, így az alig ziháló fiú léphetett be először. Zavarában kérdés nélkül ült le az íróasztal előtti székre.

- Dr. Farnos vagyok - kezdte a doktor, és közben leült az asztal mögé a bőrfotelbe - az édesanyád kezelőorvosa. Tudod, hogy miért került be hozzánk éjjel?

- Nem - hangzott az automatikus válasz.

- Otthon laksz még édesanyáddal?

- Igen.

- Hány éves vagy?

- Tizenhét - jött a türelmetlen válasz. - Mi van az anyámmal? - és jött a bárdolatlan kérdés.

- Nos, Emília asszony túl van az életveszélyen, fél órája tért magához, és kérte, hogy hívjunk be hozzá téged.

- Ha ez így van, akkor józan. Menjek be hozzá?

A doktor meglepődött, hogy egy hosszabb mondatot hall a fiútól, így analízálóan megkérdezte:

- Szeretnéd látni?

- Nem.

- Akkor nem mész be hozzá?

- Nem azt mondtam - most már egyre ingerültebb lett, így felállt - hol van a szobája?

- A 326-os. - szólt közbe a nővér, aki vélhetően jobban értette a fiút.

- Doktor úr, ha megengedi, bekísérem. - fordult segítőkészen a fiú felé.

- Nem kell. - azzal köszönet és köszönés nélkül lépett ki az ajtón, amit becsukott maga után.

Az ajtó mögötte zárva is maradt, nem jött utána sem az álszent orvos, sem a festett mosolyú nővér.

Határozottan lépett már be a szobába, az anyja egyedül feküdt egy gurulós ágyon, állvány az ágy mellett, amelyből egy nagy áttetsző zacskóból ismeretlen lé folyt a karjába egy hosszú kanyargós csövön keresztül. A szeme be volt csukva, a feje félrehajtva, hosszú, barna, kócos haja összevissza a párnán. Az arca nyugodt, a fiú ránézett egy pillanatra csodálva félig, hogy ilyen elesettnek tűnik.

- Na, végre, hogy itt vagy, azt hittem nem jössz be. - szólalt meg egy rekedtes, fáradt hang az ágyon fekvőből.
- Azt mondták, te kérted, hogy jöjjenek.
- Nem kértem, kérdezték, hogy ki a legközelebbi hozzátartozó.
- Aha... - minden orvos hazug - gondolta a fiú magában.
- Köpenyt, papucsot be kéne hoznod.

Ilyenkor bezzeg jó vagyok, gondolta, de hangosan csak annyit mondott:

- Rendben.

Aztán csend. A fiú mászkált egy fél órát az ágya körül, az ablaknál állva nézelődött, amíg az anyja aludt, legalábbis úgy tett, mintha aludna.

- Még itt vagy?
- Ja...
- Haragszol?
- A te életed. Estére visszajövök a holmikkal.

Amikor kijött a szobából, a pultnál lévő széken egy másik nővérszerű nő ült, barna, igazán mosolygós tekintetű és kedvesnek tűnt.

- Jó napot, megmondaná, hogy miért hozták be az anyámat? A 326-osban van.
- Jó napot kívánok. Nem beszélt még az orvosával?
- Nem. - linkelte.
- Egy kis türelmet - lapozgatott, és keresgélt, amikor felemelte a fejét, akkor már nem mosolygott, de a kedvesség a barna szeméből áradt a fiú felé. - Itt az áll, hogy alkoholmérgezés miatt vették fel, hajnali 14 óra 25 perckor és mentő hozta be.
- Köszönöm a kedvességét.

Azzal a fiú a lépcső felé fordult, meglendítette a lengőajtót, és maga mögött hagyta az állott szagú folyosót. Az járt a fejében, hogy meg se kellett volna kérdezni, mert tudta, hogy a pia miatt hozták be. Nem tudta pontosan, mi az az érzés, ami átjárta. Szégyen, harag, félelem, vagy így együtt ezek egyvelege, valami meghatározhatatlan. A világ nem változik meg soha, legalábbis nem az ő életében, és egy dal járt már különben is a fejében a mosolygós szemű, barna nővérkéről.

Leérve a lépcsőn sietősen gyűjtött rá, mélyen a tüdejébe szívta a nyugtató mérget, és elindult a lejtőn.

Bárgyú szerelem

ismét megszólal az óra
álom volt megint
kiráz a hideg megbénulok
az egész testemen keresztülfut a hiánya

hallom még mindig szól az óra
átjár a jelen az agyamon és a kínlódás
hogy mennyire nem akarok felébredni
és mennyire ólomnehéz az összes végtagom

újra indul egy nap
amit nem szerettem volna soha
soha nem akartam
hogy így induljon egy napom
soha nem akartam hogy így ébredjek
soha nem akartam hogy egyáltalán ébredjek

napi öltözetem és álruhám
ami elrejtje a reggeleket
és eltakarja ezt az elviselhetetlen
soha be nem teljesülő vágyamat

Egész nap azt várom mikor lesz már végre este

a nap lázától fáradtan
elnyúlok végre ágyamban
gondolatban elszívom a cigimet
mintha utolsó volna
és a valóságban az is - aznap
nem mormolok magamban esti imát
hiába is tanították
hisz tudom már hogy nincs kinek
különben sem lenne kiért
magamért meg ilyen nem teszek

egy valami létezik ami elaltat
szőke fésületlen fürtök
egy szemüveg egy hang ami talán ének
s aztán alszom és mindig róla álmodom
nem kaphatom meg többet
nem lehet az enyém
élhetek száz évig még
úgysem jön úgysem látom

lehet hogy beszél hozzám
én mégsem hallhatom
hiszen nem vagyunk már
ugyanazon az oldalon

elfog és magához ragaszt ez a csörgető gondolat
ha ő nem jöhet át akkor én még mit is keresek itt?
olyan egyszerű - lüktet bennem tovább az örület -
csak el kéne indulni

s egy pillanatra megtorpanok
Hogyan? Aztán ez csupán tényleg egy pillanat
hisz én még azt is tudom Úgy ahogy ő tette

és ébredvezve tovább gondolom
csak már vissza-visszarángat láthatatlanul valami
ami az előző gondolatot megöli
végigfutom ésszel
amire gondoltam esztelen és bár tudom
hogy halál a vége mégis úgy érzem nappal is
hogy ez lenne igazán jó nekem

s mire eljutok oda hogy végre megteszem
ismét itt az este amikor felelősség nélkül ismét alhatok
csak még ma aludhassak
és holnap lesz az amikor nem maradhatok

Csörög a vekker Lomhán lenyomom
Felkelek Tompán csattan a talpam a kövön
a vízköves csobogásban réveteg tekintet bámul a tükörből
Már megint itt vagy! szemrehányóan mered rám
lelkiismeret-furdalását azzal csitítja le
hogy ma is lesz még este

s aztán megint este van
az úgy mágnesként húzza a testemet
és könyörög a lelkem
a nem létező istenhez
hogy holnap legyen az a reggel
amikor már nem kelek fel

megint, egy szívet szaggató csörrenés
ki teszi meg helyettem?
ki lesz az aki megszakítja végre nyomorult
nélküled, tengődő életem?
ki lesz aki lesújt hirtelen
hogy ne kelljen elviselni
bénán-lassan folyó,
önsajnáló magamat?

a plafonra nyitom ragadó szemem
koszos az is mint amennyire koszosnak érzem énem
mossa már le valaki rólam ezt az életet
nem kérek cserébe másikat
cserébe egyet kérek csak azt a semmit
azt a semmit ahol te is vagy
ahova te is önként jutattad önmagad

te nem éltél értem
hát én nem tehetem
a döntésed legyen az enyém is
ezt az esélyt adtad nekem

Pók András: Távolban

Mint...

Mint fa, minek nincsen koronája,
S epedve várja az újszülött tavaszt.
Mint a nép, kinek nincsen királya,
Ki a pompával megvigasztalja azt.

Mint a cserepesre száradt folyó,
Mely esőért esd, hogy medrét töltse fel.
Mint a tiszta lélekből fakadó szó,
Minek álma: hangosan hangozzon el.

Mint az örökké dúló vihar,
Mi édes szellő szeretne lenni.
Mint a ritkán fellobbanó szív,
Ami csak egyszer akar szeretni.

S míg keresi szerelme tárgyát,
Megléli végre lelki nyugalmát.

Nélküled

Meredten nézek a papírra,
nem látom, mi is van ráírva.
Könnytől homályos a szemem,
és a kín vezeti a kezem.
Ez maradt, ennyit érdelek én:
egy semmilyen, üres költemény.

Ne érezzek, ne lássak és ne halljak!
Ezt kívánhatom hát magamnak.
Nem kell étel, sem ital, sem levegő!
Nem kell ruha, se nyakamba kötél és kő!

Jó így. Alázatosan és meztelen.
Tessék, gázoljatok át a lelkemen!

És megy, tovább...
Reggel korán kelek,
és megint munkába megyek...

A legeslegnagyobb feladat:
feladni önmagad.
Aztán valakiért megteszed...
és mégis élni kell,
csak Nélküled.

Türelmes várakozás

Volt rajta egy szürke,
Agyonkoptatott farmer,
A koszos rojtok a szárán
Az ócska tornacipőjére lógtak.

Várt, csak várt arra a hévre,
Amiről végre leszáll az,
Aki miatt idehazudta magát.
Közben bámulta a valamikor
Fehér bokás cipőjét,
Aminek a piros csík az oldalán
Feketéllett a sártól
És ki tudja, még mitől.

Turkálni kezdett a hosszú ujjú,
Sötétkék bársony ing felső zsebében.
Ráérősen előhúzta a szofis dobozt,
Kihúzott egy szálat,
Még maradt későbbre kettő.
Visszatette jobb kézzel,
A ballal már az öngyújtóért nyúlt a farzsebbe,
És azzal a lendülettel gyújtott rá.

Mélyen, évezettel szívta a tudattal,
Hogy ezt sem lehet, mert sportol,
Mert a felnőttek tiltják és kiskorú.
Várt, talán már a negyedik vonat is bejött.
De nem volt türelmetlen.
Néha felnézett a cipőjéről,
És a fekete gumival borított padlóról.
Ránézett egy-egy mozgó alakra,
És inkább vissza a cipőjére.
Mély szippantás és várakozás
Sosem unatkozott közben,
Mert mindig arra gondolt, akire várt.

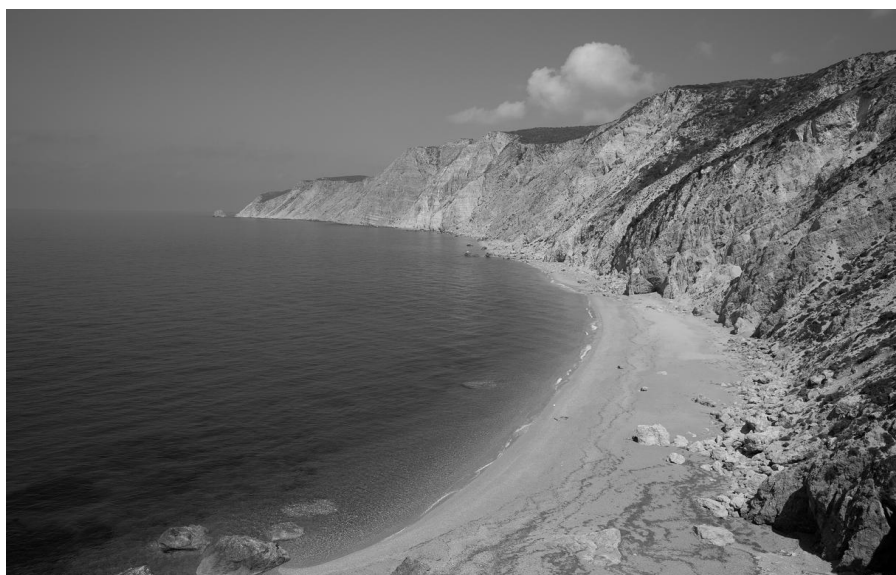
A karácsonyfa alá

Boldog karácsonyt neked,
Aki azt mondod, kőből van a szíved!
Boldog karácsonyt neked,
Aki azt mondod, hogy nincsen másban hited!
Boldog karácsonyt neked,
Aki azt mondod, nem tudsz szeretni!
Boldog karácsonyt neked,
Aki senki másnak ezt nem tudod kívánni!

Kívánom, hogy szíved hasadjon szét,
Hogy ami alatta rejlik, képes legyen élni!
Kívánom, hogy ez adjon erőt és hitet,
Hogy újra tudjál egyszer szeretni!
Kívánom, hogy mindig legyen valaki,
Akinek, ha akarod, tudjál adni!
S kívánom, hogy szeressenek úgy,
Ahogy én is tudtalak szeretni!

Pók András: Öböl

Pók András: Kilátás

Halhatatlanságra ítélve

Előtte álltam, dörgő hanggal
Kérdezte, mit tettem, ami jó.

Sokáig tépelődve, fejem lehajtva
Azt feleltem: Szerettem.

Miért?

Önzésből, mert szép volt és kellett,
Hogy enyém legyen.

Miért?

Azt mondta: szeret, imád, és
Hogy hiányzom neki.

Mivel bizonyította szerelmét?

Semmivel, csak boldog voltam,
Ha megfogta a kezem és
Amikor rám nézett, a
Szemeiben az arcom tükrözött vissza.

S mivel bizonyítottál te?

Semmivel, csak elengedtem,
Hogy ne érezze többet a fájdalmamat.

Csak ráncolta redős homlokát,
S hosszasan túrva szakállát,
Mindentudóan hallgatott,
Végül kegyetlen ítéletet alkotott.

Bűneid miatt térj vissza a földre,
Élj tovább, törekedj a
Boldogságra, de nélküle,
S akkor beengedlek a felhők közé,
Élhetsz itt békében velem,
Felejtve a halandóság átkait.

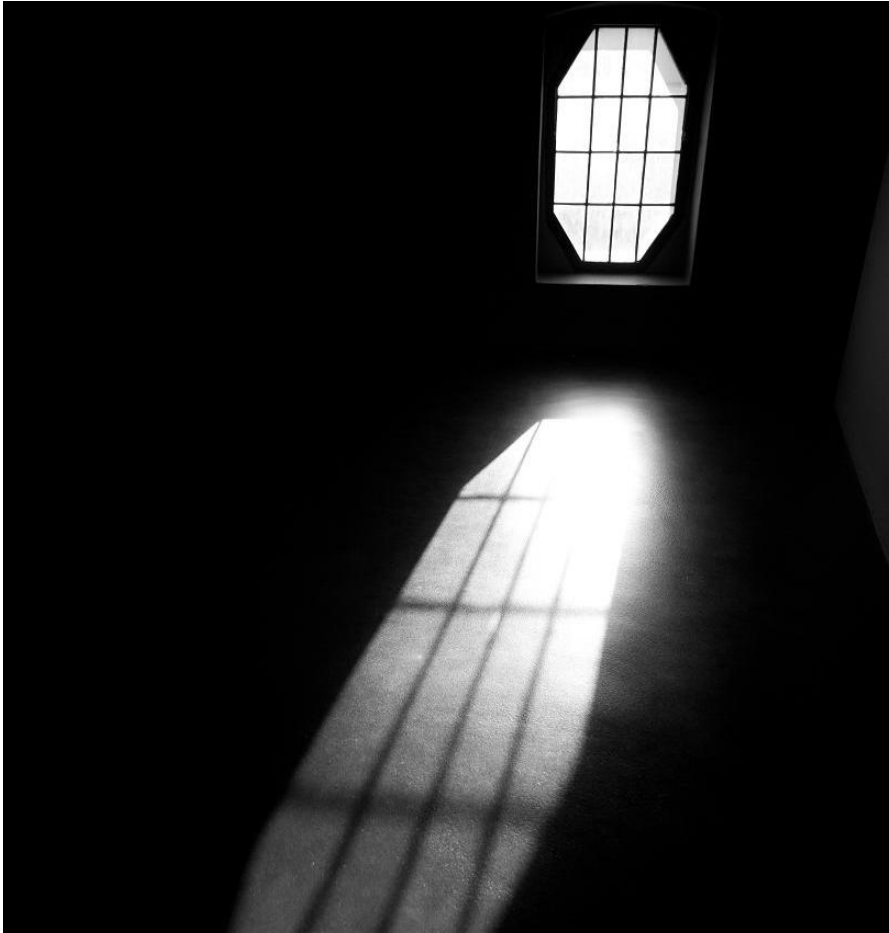
Így ítéltettem
Halhatatlanságra
Idelenn.
Egyhangú, magányos
Önsajnálát az életem.
Mikor lesz már, hogy feledem,
Mennyire szerettek és szerettem?
S a válasz égetve van a szívemen,
Nem tudlak nem szeretni, kedvesem.

Engedd!

Ha érintésed felgyújtja a szívemet,
S utána a jéghideg vízbe mártod,
Engedj ilyenkor meghalni, kérlek,
S engedd összeomlani a világot.

Aztán engedj újraszületni, benned,
Hogy örökké táplálhasson a lelked.
Engedd szorosan ölelni a tested,
Hogy néha fájjon neked, engedd!

Mert csak így tudlak érezni teljesen.
Engedd meg szépen, könnyörgöm, kedvesem.

Pók András: Ablak

Kiadó: Vizuális Pedagógiai Műhely BT. (<http://www.vpm.hu>)
Nyomda: Palatia Nyomda és Kiadó Kft, Győr, Viza u. 4-6.
Nyelvi lektor: Sz. Gábor Ágnes (<http://www.iropult.hu>)
Alapító-főszerkesztő: Baranyai Attila - **Szerkesztő:** Bodó Cs. Gizella
Szerkesztőség címe: 8263. Badacsonytördemic, Római út 84.
<http://poeta.hu/feketen-feheren> - folyoirat@poeta.hu

Pók András: Égig ér

---

*A Barátok Verslista honlapja:
<http://portal.verslista.hu>*

Kauer Csilla Mária

---

*Az Irodalom Fekétén-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://poeta.hu/feketen-feheren>*
